

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Tomáše Blažka a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce: **O. P.**
zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Kiršnerem, LL.M.
sídlem Rumunská 1720/12, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2024, č. j. KÚLK 55796/2024-OSŘ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále také „správní orgán I. stupně“ nebo „stavební úřad“) ze dne 24. 10. 2023, č. j. SU/23/4723/HEM (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“). Stavební úřad uvedeným rozhodnutím zamítl žádost žalobce o dodatečné povolení stavby *výrobků plnicích funkcí stavby a staveb na poz. č. xa v k. ú. xxx* (dále také „Stavba“) podanou dne 11. 7. 2023. Žalobce konkrétně žádal o dodatečné povolení stavby garáže s kůlnou na nářadí o

půdorysu 3,3 x 6 m, skleníku s klubovnou o půdorysu 8 x 4,6 m, skleníku o půdorysu 3 x 2,5 m, dřevěného WC, pěstebního ostrůvku s betonovými bloky po obvodu a pasteveckého pletiva na dřevěných sloupcích. Dále žádal o dodatečné povolení výrobků plnicích funkci stavby, a to lodi osazené na betonových pražcích, obytného přívěsu (s tím, že obojí slouží jako včelín) a majáku ze dvou sudů.

2. Správní orgán I. stupně vycházel z koordinovaného závazného stanoviska Městského úřadu Turnov, odboru rozvoje města (dále jen „ORM“), ze dne 6. 9. 2023, které zahrnovalo nesouhlasná závazná stanoviska Městského úřadu Turnov, odboru životního prostředí (dále jen „OŽP“), coby dotčeného orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, a Městského úřadu Turnov, ORM, coby dotčeného orgánu územního plánování.
3. Žalobce nesouhlasil s obsahem uvedených závazných stanovisek, žalovaný si proto v odvolacím řízení vyžádal od nadřízených orgánů jejich potvrzení či změnu. Krajský úřad Libereckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství (dále jen „KÚLK OŽP“), v závazném stanovisku ze dne 9. 2. 2024 potvrdil závazné stanovisko dotčeného orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu (dále jen „KÚLK OÚP“), závazným stanoviskem ze dne 18. 3. 2024 potvrdil závazné stanovisko dotčeného orgánu územního plánování. Žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem s odkazem na zmíněná stanoviska nadřízených dotčených orgánů.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
5. Podle žalobce je zdrojem nezákonnosti napadeného rozhodnutí nezákonnost obou druhostupňových závazných stanovisek.
6. Ve vztahu k závaznému stanovisku nadřízeného orgánu ochrany zemědělského půdního fondu žalobce namítl, že je stejně jako jemu předcházející stanovisko nepřezkoumatelné, neboť v něm není vysvětleno, z jakého důvodu Stavba nenaplňuje podmínky pro udělení souhlasu k vynětí ze zemědělského půdního fondu ve smyslu § 4 a § 7 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále jen „zákon o ochraně ZPF“). Podle žalobce je dále chybný závěr KÚLK OŽP, podle něhož jednotlivé objekty narušují fyzikální, chemické a biologické vlastnosti půdy. Jedná se o pouhou spekulaci dotčeného orgánu, který tyto závěry nemá podložené měřeními nebo konkrétními hodnotami. Výrobky plnicí funkci stavby jsou umístěny na pražcích, bez základů zasahujících do půdy. Žalobce také namítl, že zákon nevylučuje a nezakazuje, aby k odnětí půdy došlo i na územích a plochách, které k tomu nejsou přednostně určeny. Neobstojí tak závěr KÚLK OŽP, že i kdyby se jednalo o zemědělské stavby, nebyly by splněny podmínky k jejich vynětí, neboť dle zákona je nutno především odnímat zemědělskou půdu na zastavitelných plochách.
7. V případě závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu územního plánování žalobce nesouhlasí s tím, že by Stavbu nebylo možné umístit na základě § 18 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), neboť její forma neodpovídá zvyklostem zemědělských staveb. Žalobce zdůraznil, že rozhodující by měl být účel jednotlivých objektů a jejich skutečné využití. Všechny objekty přitom mají být

a jsou využívány výhradně k zemědělským účelům, nikoliv k rekreaci či bydlení, jak uvedly správní orgány. Podle žalobce nelze argumentovat ani tím, že dříve podal návrh na změnu územního plánu za účelem zařazení jeho pozemku do zastavitelné plochy pro bydlení. Žalobce se nakonec namísto snahy o změnu územního plánu rozhodl umístit na pozemek stavby pro zemědělskou činnost. Žalobce rozporuje také závěr, že byla překročena maximální zastavitelná plocha pozemku. Podle žalobce je text územního plánu třeba vykládat tak, že každá umístěná stavba (nikoliv všechny objekty v souhrnu) nesmí sama o sobě přesáhnout 30 m². Žalobce konečně také namítl, že nedojde k narušení krajinného rázu. Podle koordinovaného stanoviska krajinný ráz narušen nebude, nadřízený orgán však toto hodnocení účelově změnil, aniž by svůj závěr řádně odůvodnil. Závazné stanovisko je tak v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Žalobce v této souvislosti konstatoval, že v blízkém okolí byly povoleny stavby, které také vyčnívají, brzy se zde bude stavět dálnice; krajinný ráz se tak výrazně změní i bez ohledu na posuzovanou Stavbu.

8. Podle žalobce by vydání dodatečného povolení neměla bránit ani skutečnost, že Stavba je umístěna na ploše evidované v katastru nemovitostí jako orná půda. Závěrem žalobce uvedl, že žalovaný se chybně zabýval stavebním záměrem jako celkem, nikoliv jednotlivými objekty. Přinejmenším některé objekty (např. oplocení) lze dle žalobce nepochybně povolit. Žalobce navrhl, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí stavebního úřadu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zejména odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a prvoinstančního rozhodnutí. Zdůraznil, že důvodem zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby byla dvě zamítavá závazná stanoviska dotčených orgánů, která byla přezkoumána a potvrzena nadřízenými orgány. Námitky žalobce byly v závazných stanoviscích nadřízených orgánů vypořádány. Výklad žalobce, že limit maximální zastavěnosti pozemku je stanoven pro jednotlivou stavbu, je dle žalovaného absurdní, neboť územní plán stanoví, že tuto hranici nesmí překročit zastavěná plocha. Navíc tvrzení žalobce, že všechny stavby splňují limit 30 m², není pravdivé. Skleník s klubovnou má rozměry 8 x 4,6 m, tedy jeho plošná výměra činí 36,8 m². Existence této stavby také svědčí o nepravdivosti tvrzení žalobce, že všechny objekty jsou určeny a využívány pro zemědělství.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního soudního řádu správního. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
11. Žaloba není důvodná.
12. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného, který potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti žalobce o dodatečné povolení výše specifikované stavby. Stavební úřad vydal uvedené rozhodnutí s odkazem na koordinované závazné stanovisko, které zahrnovalo nesouhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů ochrany zemědělského půdního fondu a územního plánování. Tato závazná stanoviska následně potvrdily

nadřízené orgány ochrany zemědělského půdního fondu a územního plánování, rozhodnutí žalovaného se tak opírá především o zmíněná závazná stanoviska nadřízených orgánů. Žalobce v žalobě namítl jejich nepřezkoumatelnost a nezákonnost.

13. Podle § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), *závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Podle odst. 6 cit. ustanovení jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Podle odst. 7 jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.*
14. Účelem závazného stanoviska dotčeného orgánu státní správy je po odborné stránce posoudit otázku významnou pro navazující rozhodnutí správního orgánu, který není oprávněn si takovou otázku zodpovědět sám. Takto vyřešená otázka je závazná pro výrokovou část navazujícího správního rozhodnutí. Orgány vydávající závazná stanoviska tak posuzují, zda se konkrétní záměr, jehož povolení je v kompetenci rozhodujícího správního orgánu, jemuž jsou závazná stanoviska podkladem, určitým způsobem a případně jakým dotkne zájmů na jimi řešeném úseku.
15. Z hlediska přezkumu prováděného soudy rozhodujícími ve správním soudnictví je podstatné, že závazné stanovisko dle § 149 správního řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Ve správním soudnictví jej lze proto přezkoumat pouze postupem dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. jakožto subsumovaný správní akt, tj. v řízení o žalobě proti na něm založenému rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS). Pro úplnost krajský soud dodává, že potvrzení závazného stanoviska vydané nadřízeným orgánem dle § 149 odst. 7 správního řádu je svou povahou opět závazným stanoviskem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30, č. 3214/2015 Sb. NSS).
16. Pokud jde o samotný přezkum žalobou napadeného rozhodnutí, respektive optikou § 75 odst. 2 s. ř. s. závazných stanovisek dotčených orgánů, zabýval se krajský soud nejprve otázkou jejich (ne)přezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost totiž zpravidla brání věcnému přezkumu rozhodnutí (závazného stanoviska) a posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek.
17. V této souvislosti krajský soud připomíná, že přezkum závazného stanoviska zahrnuje rovněž posouzení, zda jeho obsah, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, alespoň v základní rovině odpovídá požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, č. 2381/2011 Sb. NSS). Tato povinnost byla od 1. 1. 2018 vložena přímo do § 149 odst. 2 správního řádu: *Závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části*

založen (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 7 As 222/2019-45).

18. Po seznámení se s obsahem závazných stanovisek vydaných orgány ochrany zemědělského půdního fondu a orgány územního plánování krajský soud konstatuje, že jednotlivá závazná stanoviska jsou přezkoumatelná, neboť dotčené orgány se srozumitelně a dostatečně podrobně zabývaly všemi relevantními aspekty posuzované věci. Nadřízené orgány zároveň reagovaly na námitky uplatněné žalobcem v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Ostatně o tom, že uvedená závazná stanoviska jsou přezkoumatelná, svědčí také skutečnost, že žalobce s řadou jejich závěrů v žalobě polemizuje. Krajský soud proto na tomto místě především odkazuje na podrobnější vypořádání jednotlivých věcných žalobních námitek.

Námítka týkající se závazného stanoviska nadřízeného orgánu ochrany zemědělského půdního fondu

19. Dotčený orgán ochrany zemědělského půdního fondu konstatoval, že záměr je dle územního plánu města Turnov umístěn v nezastavěném území a nezastavitelné ploše, zároveň se nachází v chráněné oblasti přirozené akumulace vod. Pozemek, na němž je záměr umístěn, je veden v katastru nemovitostí jako orná půda o celkové výměře 4689 m², přičemž na ploše pozemku o rozloze 457 m² je stanovena II. třída ochrany dle vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 48/2011 Sb., o stanovení tříd ochrany. Dotčený orgán zdůraznil, že do II. třídy ochrany jsou zařazeny zemědělské půdy, které mají v rámci jednotlivých klimatických regionů nadprůměrnou produkční schopnost, jedná se proto o půdy vysoce chráněné. Pro zemědělskou půdu II. (a také I.) třídy ochrany platí dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF požadavek, že ji lze odejmout pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu. Dotčený orgán neshledal, že by stavby skleníku s klubovnou, kůlny, parkovacího přístřešku, oplocení, skleníku, lodě, obytného přívěsu, WC a majáku bylo možné považovat za stavby ve veřejném zájmu. Podle dotčeného orgánu umístěním stavebního záměru nejsou dodrženy obecné zásady ochrany zemědělského půdního fondu uvedené v § 4 zákona o ochraně ZPF. Dotčený orgán tedy nedal souhlas k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu dle § 9 odst. 8 zákona o ochraně ZPF.
20. Ani nadřízený orgán neshledal důvody pro udělení souhlasu k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu. KÚLK OŽP zdůraznil, že z hlediska zájmů ochrany zemědělského půdního fondu je nutné ke stavebním záměrům využívat přednostně nezemědělskou půdu, nezastavěné a nedostatečně využívané pozemky v zastavěném území, stavební proluky a plochy získané zbořením přežilých budov atd. Přednostně by se měla odnímat zemědělská půda na zastavitelných plochách a půda méně kvalitní. Tyto podmínky v daném případě nenastaly. Stejně tak bylo nutné v případě zemědělské půdy v II. třídě ochrany prokázat veřejný zájem výrazně převažující nad veřejným zájmem ochrany ZPF, ten však žalobce neprokázal.
21. Krajský soud souhlasí s uvedeným hodnocením orgánů ochrany zemědělského půdního fondu. Žalobní námitky, kterými je žalobce zpochybňuje, jsou nedůvodné.
22. Podle § 7 odst. 1 zákona o ochraně ZPF *dokumentace pro vydání povolení záměru podle stavebního zákona, který vyžaduje souhlas podle § 8a, 8b nebo 9, musí být zpracována se zohledněním zásad plošné ochrany zemědělského půdního fondu (§ 4), umístění stavby musí být*

navrženo tak, aby z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu a ostatních zákonem chráněných veřejných zájmů došlo k co nejmenším ztrátám zemědělského půdního fondu, a zároveň musí být vyhodnoceny důsledky navrhovaného řešení na zemědělský půdní fond. Základní zásady plošné ochrany zemědělského půdního fondu jsou upraveny v § 4 cit. zákona. Podle těchto zásad by stavební záměry měly být umísťovány přednostně na pozemky v zastavěném území nebo v zastavitelných plochách, mělo by docházet k přednostnímu odnímání zemědělské půdy méně kvalitní, také je nutno co nejméně narušovat organizaci zemědělského půdního fondu a co nejméně narušovat mimoprodukční funkce půdy v území.

23. Krajský soud konstatuje, že pozemek, na který žalobce umístil posuzované stavby, leží ve volné krajině v plochách zemědělsky obhospodařovaných bez návaznosti na zastavěné území. Jednotlivé objekty jsou umístěny v různých částech pozemku o velikosti 4689 m², čímž dochází k rozsáhlému dotčení zemědělské půdy. Část pozemku je navíc tvořena zemědělskou půdou, která je zařazena do II. třídy ochrany. Vzhledem k tomu bylo nutné posoudit stavební záměr jako celek i ve vztahu k podmínce stanovené v § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPK, podle něhož lze tuto půdu odejmout pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu. Krajský soud přisvědčuje závěru orgánů ochrany zemědělského půdního fondu, že žalobce neprokázal naplnění této podmínky. Stavby realizované žalobcem zjevně nejsou stavbami, jejichž umístění v této ploše by bylo ve veřejném zájmu. Žalobce ostatně ani neuplatnil žádnou konkrétní argumentaci, která by svědčila o opaku (v žalobě pouze obecně namítl, že zákon nevyklučuje, aby došlo k odnětí půdy i na územích a plochách, které k tomu nejsou přednostně určeny).
24. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že některé ze staveb realizovaných žalobcem (respektive výrobky plnící funkci stavby) jsou umístěny na pražcích, bez základů zasahujících do půdy. Poznámka KÚLK OŽP, že jednotlivé objekty narušují fyzikální, chemické a biologické vlastnosti půdy, není podstatná pro závěr, dle něhož není v posuzované věci namístě udělit souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu. Tento závěr bezpochyby obстоjí i v případě, že soud odhlédne od uvedené poznámky.
25. Krajský soud uzavírá, že z obsahu závazného stanoviska Městského úřadu Turnov, OŽP, a rovněž z obsahu přezkumného závazného stanoviska KÚLK OŽP je zřejmé, že dotčené orgány se řádně zabývaly otázkou splnění kritérií pro odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu. Jejich závěru nelze nic vytknout. Žalobce i v soudním řízení v podstatě pouze zopakoval svá obecná a ničím nepodložená tvrzení, že podmínky vymezené v § 4 a § 7 zákona o ochraně ZPF považuje za splněné. Takovým námitkám soud nemůže vyhovět.

Námitky týkající se závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování

26. Dotčený orgán územního plánování ve svém zamítavém stanovisku konstatoval, že územní plán města Turnov pro pozemek, na kterém je umístěn záměr žalobce, stanoví funkční využití Z – orná půda, trvalý travní porost. Podle dotčeného orgánu záměr není v souladu s regulativy územního plánu. Zastavěná plocha souboru zemědělských staveb tvořících záměr činí 89,2 m², stavební záměr tak odporuje regulaci pro maximální zastavěnou plochu, která činí 30 m². Označení jednotlivých objektů žalobcem navíc dotčený orgán považoval za účelové, forma staveb dle něj neodpovídá zvyklostem zemědělských staveb a spíše směřuje k využití pozemku pro zahrádkaření či pro

pobytovou rekreaci (výhledově i k bydlení). Záměr žalobce využít pozemek k bydlení dotčený orgán dovozoval i z dřívějších iniciativ žalobce, který v roce 2019 podal návrh na změnu územního plánu spočívající ve změně dotčeného pozemku na plochu k bydlení. Dotčený orgán dále shledal, že posuzované stavby nelze umístit ani na základě § 18 odst. 5 stavebního zákona. Vedle již výše uvedeného konstatoval, že záměr v celku narušuje pohledový horizont a způsobuje změnu vnějšího obrazu sídla, nevhodně rozšiřuje zástavbu do krajiny a degraduje ji.

27. Dále dotčený orgán poukázal na vztah pozemku k prvku územního systému ekologické stability (dále jen „ÚSES“), konkrétně lokálnímu biokoridoru LBK5, který je navržený v blízkosti pozemku žalobce. Posuzovaný záměr je dle dotčeného orgánu rovněž v kolizi se zpracovanou Územní studií krajiny správního obvodu obce s rozšířenou působností Turnov. V dané lokalitě je navrženo přehodnocení prvků ÚSES tak, že trasa lokálního biokoridoru LBK5 je segmentem ÚSES doporučeným k vypuštění a namísto toho je navrženo trasování vedoucí napříč pozemkem žalobce. Záměr žalobce by doporučené využití území znemožnil nebo podstatně ztížil. Dotčený orgán tak shledal, že posuzovaný záměr není v souladu s územním plánem ani s cíli a úkoly územního plánování.
28. Také nadřízený orgán shledal, že záměr není v souladu s územním plánem města Turnov, stejně jako s cíli a úkoly územního plánování. Záměr je dle KÚLK OÚP v rozporu s podmínkami prostorového uspořádání pro plochy Z - orná půda, travní porost. Pozemek, na kterém je záměr umístěn, se nachází ve volné zemědělské krajině v nezastavěném území a je obklopen (mimo místní komunikaci) nezastavěnými zemědělskými pozemky sloužícími k zemědělské prvovýrobě – pěstování obilí. Realizací záměru jsou tak do zemědělské krajiny vnášeny cizorodé prvky, které svým vzhledem neodpovídají typickým zemědělským stavbám. K odvolací námitce, že prvek ÚSES (lokální biokoridor) není vymezen na žalobcově pozemku, KÚLK OÚP uvedl, že záměr je potřeba z hlediska územního plánování posoudit komplexně. Nicméně tento aspekt nepovažoval pro posouzení věci za podstatný a blíže se jím nezabýval. K nesouhlasu žalobce s tvrzením dotčeného orgánu prvního stupně o kamuflování skutečného účelu umístěných objektů KÚLK OÚP uvedl, že dotčený orgán není oprávněn předjímat záměry vlastníka pozemků. Dle KÚLK OÚP však žalobce neprokázal ani to, že umísťované stavby (dle projektové dokumentace sloužící k zemědělským účelům) jsou nezbytné pro obhospodařování zemědělské půdy v dané lokalitě. K námitce neuvedení konkrétního narušení krajinného rázu KÚLK OÚP uvedl, že záměr je situován na rovinatém pozemku na exponovaném místě s výhledem na CHKO Český ráj, nejbližší zástavba je vzdálena cca 150 m vzdušnou čarou od posuzovaného záměru. Zároveň ale zdůraznil, že dotčený orgán ochrany přírody v rámci koordinovaného závazného stanoviska neshledal vliv záměru na krajinný ráz. S tímto stanoviskem se ztotožnil i nadřízený orgán ochrany přírody.
29. Krajský soud souhlasí s hodnocením uvedeným v závazném stanovisku KÚLK OÚP (které částečně korigovalo závěry prvostupňového závazného stanoviska dotčeného orgánu územního plánování). Žalobní námitky uplatněné žalobcem ve vztahu k tomuto hodnocení jsou nedůvodné.
30. Ve shodě s nadřízeným orgánem územního plánování krajský soud uvádí, že záměr není v souladu s regulativy územního plánu města Turnov. Pozemek, na kterém je záměr umístěn, je dle územního plánu součástí ploch Z – orná půda, trvalý travní porost. Tyto plochy v nezastavěném území slouží především k hospodaření na zemědělské půdě. Záměr není v souladu s podmínkami prostorového uspořádání dané plochy, jelikož přesahuje

maximální stanovenou zastavěnou plochu, která činí 30 m² (záměr zahrnuje stavby se zastavěnou plochou celkem 89,2 m²). Zároveň v této věci nebyl prokázán veřejný zájem na výstavbě zemědělských staveb, který by převýšil veřejný zájem na ochraně nezastavěného území.

31. Žalobce rozporuje závěr, že byla překročena maximální stanovená zastavěná plocha. Podle žalobce je příslušný regulativ nutné vykládat tak, že limit 30 m² se vztahuje ke každému objektu zvlášť. Krajský soud nepřisvědčil této námitce, neboť dle § 2 odst. 7 stavebního zákona *zastavěná plocha pozemku je součtem všech zastavěných ploch jednotlivých staveb*. Krajský soud navíc konstatuje, že i kdyby se maximální zastavěná plocha posuzovala pro jednotlivé objekty zvlášť, zastavěná plocha objektu klubovny se skleníkem by stejně přesáhla stanovený limit (plošná výměra této stavby činí 36,8 m²). Již jen tato část stavebního záměru tedy nepochybně nesplňuje podmínky využití plochy, ve které je záměr umístěn.
32. Krajský soud se ztotožňuje také se závěry závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování ohledně možnosti umístit stavby na základě § 18 odst. 5 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení *v nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umísťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství (...) Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umísťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace z důvodu veřejného zájmu výslovně nevylučuje*. Územní plán města Turnov výslovně nevylučuje umísťování staveb pro zemědělství v nezastavěném území. Jak ale dovozuje judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 4 As 234/2017-38, č. 3710/2018 Sb. NSS), možnost umísťovat v nezastavěném území záměry uvedené v § 18 odst. 5 stavebního zákona bez jejich vymezení v územně plánovací dokumentaci je třeba chápat jako výjimku z jinak přísné ochrany nezastavěného území. Při rozhodování o umístění záměru je třeba mimo jiné uvážit, zda konkrétní záměr nenaruší charakter území a zda zájem na jeho umístění v navržené podobě převáží nad veřejným zájmem na ochraně nezastavěného území a přírodních a dalších hodnot uvedených v § 18 odst. 4 stavebního zákona.
33. Podle krajského soudu posuzovaný záměr není v souladu s charakterem území a zájem na jeho umístění nepřeváží nad veřejným zájmem na ochraně nezastavěného území. Nadřízený orgán územního plánování dostatečně vysvětlil, že záměr narušuje celistvost a funkčnost plochy, která by primárně měla sloužit k zemědělské prvovýrobě jako orná půda.
34. Žalobce k tomu namítl, že rozhodující by měl být účel jednotlivých objektů a jejich skutečné využití. Všechny objekty dle žalobce mají být a jsou využívány výhradně k zemědělským účelům, nikoliv k rekreaci či bydlení, jak uvedly správní orgány. Krajský soud ale konstatuje, že tato argumentace se míjí s nosnými důvody závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování. Úvahu, že objekty žalobce mají ve skutečnosti sloužit k rekreaci či dokonce k bydlení, vyslovil ve svém závazném stanovisku prvostupňový dotčený orgán. Dle závazného stanoviska KÚLK OÚP nelze umístit posuzované stavby v dané lokalitě ani v případě, že budou sloužit deklarovaným zemědělským účelům. Proti tomuto závěru nadřízeného orgánu územního plánování žalobce neuplatnil žádné konkrétní námitky, a tak krajský soud považuje za dostatečné v podrobnostech odkázat na podrobnou argumentaci obsaženou ve zmíněném závazném stanovisku. Soud se s touto argumentací plně ztotožňuje.

35. Žalobce dále namítl, že nedojde k narušení krajinného rázu. Také tato žalobní námitka se mívá s nosnými důvody závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování. KÚLK OÚP shledal nevhodnost posuzovaného záměru z hlediska charakteru území (tedy z hlediska jednoho z kritérií, které je třeba posuzovat při hodnocení, zda jsou splněny podmínky stanovené v § 18 odst. 5 stavebního zákona). Konstatoval, že forma staveb neodpovídá zvyklostem zemědělských staveb, neboť loď, obytný přívěs či maják nejsou typické zemědělské stavby. Záměr zároveň negativně narušuje pohledový horizont. Nadřízený orgán územního plánování nicméně zdůraznil, že orgány ochrany přírody neshledaly negativní vliv záměru na krajinný ráz. Nosným důvodem závazného stanoviska KÚLK OÚP tedy není závěr o narušení krajinného rázu.

Ostatní žalobní námitky

36. Podle žalobce by vydání dodatečného povolení neměla bránit ani skutečnost, že Stavba je umístěna na ploše evidované v katastru nemovitostí jako orná půda. K tomu krajský soud uvádí, že nesouhlas dotčených orgánů se záměrem žalobce vyjádřený v jejich závazných stanoviscích vychází i z dalších (výše popsaných) skutečností. Skutečnost, jakým způsobem je evidovaná daná plocha v katastru nemovitostí, je sama o sobě nepříliš významná.
37. Nedůvodná je také žalobní námitka, že žalovaný se chybně zabýval stavebním záměrem jako celkem, nikoliv samostatně jednotlivými objekty. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že posouzení stavebního záměru musí být vždy komplexní. Nelze z něj účelově vydělovat jednotlivé objekty, jejich vlivy na okolí posuzovat izolovaně, a odhlížet tak od případného synergického efektu stavebního záměru jako celku. Tyto závěry platí zejména v řízení o odstranění nepovolené stavby (viz rozsudky ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36, nebo ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 120/2012-40, č. 2829/2013 Sb. NSS), nicméně ani v dalších řízeních nelze od komplexního posouzení stavby odhlížet (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, čj. 1 As 297/2019-49).

V. Závěr a náklady řízení

38. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. října 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: R. V.